

Sygn. akt II AKz 526/12

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Jan Krośnicki

Sędziowie SA – Anna Prokopiuk

SA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Protokolant - st. sekr. sąd. Kamil Kurdej

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz-Jackowskiej

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko B. B.

zażaleń wniesionych przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego W.-P. w W. i ściganego

na postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 5 lipca 2012 r.

w przedmiocie odmowy wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania i przekazania ściganego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a :

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,*
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adv. Z. P. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu przed Sądem Apelacyjnym.*

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, postanowieniem z dnia 5 lipca 2012 r. nie uwzględnił wniosków Prokuratora Prokuratury Okręgowej W.-P. w W. w przedmiocie wykonania ENA i przekazania ściganego B. B. oraz odroczenia wykonania postanowienia o przekazaniu.

Zażalenia na powyższe postanowienie wnieśli Zastępca Prokuratora Okręgowego W.-P. w W. oraz B. B..

Zastępca Prokuratora Okręgowego W.-P. w W. zaskarżonemu postanowieniu zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, to jest art. 607p§1 pkt 3 k.p.k. poprzez uznanie, iż w realiach przedmiotowej sprawy spełniona została obligatoryjna przesłanka odmowy wykonania nakazu, o której mowa w cytowanym powyżej przepisie, to jest „w stosunku do osoby ściganej zapadło prawomocne orzeczenie o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej” podczas gdy w świetle jednolitej i całościowej interpretacji tegoż przepisu pod pojęciem „inne państwo członkowskie Unii Europejskiej” rozumieć należy każde inne państwo poza państwem wydania europejskiego nakazu aresztowania.

Konkludując skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy w przedmiocie wykonania wobec B. B. europejskich nakazów aresztowania do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie.

B. B. w zażaleniu podniósł, iż nie zgadza się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji, ma prawo do wzięcia udziału w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenia nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie zawarte w nich wnioski.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż przepis art. 607p k.p.k. określa podstawy obligatoryjnej odmowy wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania. Sąd orzekając w przedmiocie wykonania ENA jest zobowiązany do badania podstaw odmowy wykonania nakazu aresztowania zarówno tych wskazanych w art. 607p jak i w art. 607r k.p.k.

W sprawie przedmiotowej jak trafnie podniósł Sąd I instancji brak jest podstaw do uwzględnienia wniosków Prokuratora, z uwagi na wystąpienie obligatoryjnej przesłanki odmowy wykonania nakazu zawartej w art. 607p§1 pkt 3 k.p.k. Zgodnie z treścią tego przepisu odmawia się wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania w sytuacji gdy w stosunku do osoby ściganej zapadło prawomocne orzeczenie o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Z akt przedmiotowej sprawy wynika, iż Sąd Okręgowy w O. postanowieniem z dnia 18 listopada 2010 roku, sygn. akt III Kop 58/10 przekazał B. B. organomA. na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania z dnia 5 października 2010 roku, wydanego przez Prokuraturę w K. sygn. akt (...) w celu przeprowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego w zakresie wymienionych tam 13 czynów. Jednocześnie Sąd zastrzegł w przedmiotowym postanowieniu, iż B. B. zostanie odesłany na terytorium RP po prawomocnym zakończeniu postępowania prowadzonego w tej sprawie w A..

A zatem uwzględniając powyższe, wobec wydania prawomocnego orzeczenia o przekazaniu B. B. władzom (...), które dotychczas nie zostało wykonane, wydanie kolejnego postanowienia w tej samej materii nie jest możliwe i celowe. Zauważyć bowiem należy, iż wystąpienie w obrocie prawnym dwóch postanowień o wykonaniu europejskich nakazów, w tym jednego z odroczeniem wykonania przekazania, powoduje problem, które z nich należy wykonać. Wszak pierwsze z tych postanowień nakazuje przekazanie ściganego, drugie zaś (zgodnie z wnioskiem prokuratora) nakazywałoby jednak odroczenie wykonania przekazania do czasu zakończenia prowadzonego na terytorium RP postępowania. W tej sytuacji by zapobiec tej kolizji, jaka wystąpiłaby, gdyby został uwzględniony wniosek Prokuratora, należy wykonać prawomocne już postanowienie z dnia 18 listopada 2010r. o przekazaniu B. B. władzom (...). Podnieść należy, iż uznając żądanie Prokuratora za zasadne Sąd dwukrotnie przekazałby ściganego celem przeprowadzenia postępowania karnego w zakresie tych samych czynów. Istotnym pozostaje także fakt, iż zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego w O. z dnia 18 listopada 2010r. B. B. zostanie niezwłocznie odesłany na terytorium RP po prawomocnym zakończeniu postępowania, co umożliwi zakończenie postępowania w sprawie o sygn. 2Ds 155/12.

Podnoszona przez skarżącego kwestia niestawienia się ściganego dobrowolnie celem przejęcia przez austriackie organy nie stanowi wystarczającej podstawy do wydania kolejnego nakazu, albowiem właściwe organy winny doprowadzić do wykonania istniejącego już prawomocnego postanowienia w tym zakresie. Nadmienić należy, iż przez okres niemalże 2 lat nie zostało wykonane prawomocne postanowienie o przekazaniu B. B. władzom(...). W sytuacji gdy ścigany nie stawiał się dobrowolnie, właściwe organy winny podjąć określone czynności celem wykonania przekazania.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego wydanie przez Sąd Okręgowy w O. postanowienia, które jest prawomocne o przekazaniu B. B. władzom (...) stanowi bezzwłódną przesłankę skutkującą nieuwzględnieniem wniosku o wykonanie kolejnego europejskiego nakazu dotyczącego tej samej osoby ściganej za te same czyny karalne w zakresie których uprzednio orzekał Sąd Okręgowy w postanowieniu z dnia 18 listopada 2010r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługuje na akceptację argumentacja prokuratora zawarta w końcowej części uzasadnienia zaskarżonego postanowienia oraz prezentowane tam stanowisko, że przepis art. 607p§1 pkt 3 k.p.k. dotyczy sytuacji, w której „w stosunku do osoby ściganej zapadło prawomocne orzeczenie o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej”, czyli po wydaniu i uprawomocnieniu się orzeczenia o przekazaniu osoby ściganej wpłynie kolejny europejski nakaz aresztowania dotyczący tej samej osoby, jednakże nakaz taki będzie pochodzić z innego państwa członkowskiego. Zatem zdaniem prokuratora zwrot „inne państwo członkowskie UE” odnosi się do kolejnego państwa Unii Europejskiej i nie dotyczy państwa, którego organ sądowy uprzednio wystąpił o przekazanie osoby ściganej i wobec której zapadło już w tym zakresie prawomocne postanowienie. Tymczasem zdaniem Sądu Apelacyjnego kompleksowa analiza i wykładnia przepisów zawartych w Rozdziale 65b k.p.k. prowadzi do wniosku, że ustawodawca w art. 607x§1 k.p.k. uregulował sytuację, gdy jednocześnie wpłyną dwa europejskie nakazy dotyczące tej samej osoby. Z treści omawianego przepisu wynika, że w takiej sytuacji Sąd rozpoznaje oba nakazy łącznie (art. 607x§1 k.p.k.). Natomiast §2 tegoż artykułu stanowi, że jeżeli kolejny nakaz europejski dotyczący tej samej osoby wpłynie po wydaniu w pierwszej instancji postanowienia w przedmiocie poprzedniego nakazu europejskiego, Sąd odracza rozpoznanie kolejnego nakazu do czasu uprawomocnienia się tego postanowienia, zaś jedynie w wypadku uchylenia przez Sąd odwoławczy postanowienia o którym mowa w §2 i przekazania nakazu europejskiego do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji stosuje się odpowiednio§1. Zatem w ocenie Sądu odwoławczego ustawodawca nie przewidział sytuacji, że w stosunku do tej samej osoby ściganej jednocześnie może być wydane więcej niż jedno orzeczenie o przekazaniu do innego państwa członkowskiego UE, zanim poprzednie nie zostanie wykonane.

Natomiast z zażalenia wniesionego przez ściganego wynika, że nie wyraża on zgody na prowadzenie rozprawy w A.bez jego obecności. Mając zatem na uwadze treść zaskarżonego postanowienia uznać należy, że argumenty podniesione przez B. B. są całkowicie bezprzedmiotowe, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosków prokuratora.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.